

tens investere låst i et gældsafdrag og så glemme, at alle de fornyelser og de styrker, der er på nogle andre områder, fik man så ikke rigtig gjort noget ved.

Nu er finansministeren jo klog nok til at høre, hvad det er, jeg står og siger. Jeg står og siger, at jeg ikke fatter, at det med det overskud, vi har på de offentlige finanser, dermed er et fuldstændig låst beløb på kroner og øre, som regeringen kører efter. Jeg taler ikke om, at vi nu bare skal ud og bruge penge i den store målestok, men hvis man investerer i noget, jeg kalder varigt, f.eks. vores skolevæsen, i børnenes fremtid eller i forskningen, så må ministeren meget undskyldte, at gælden bliver afdraget 1 år eller 2 år senere. Det kan jeg ikke forstå skulle være det store problem i forhold til en investering i fremtiden.

Jeg har jo set på Ritzau, at ministeren meget gerne vil udskrive valg og sådan noget, men dette er altså ikke et ønske om at lave noget sådan totalt uansvarligt, og hvad ved jeg, men kunne vi ikke prøve også at tænke lidt på den anden led og ikke kun fokusere så meget på den der gældsafvikling?

Skolen har høj prioritet for os. Det er naturligvis et spørgsmål om kvaliteten. Vi har også talt meget for, at man skal gøre noget ved kantiner og bespisningen, men i virkeligheden er det vigtigste måske, at man får sat minimumstimetallet op i skolen, sådan at der igen bliver tid til at lære noget, og det er noget, vi gerne vil tage op i forhandlingerne her.

Investering i forskning og i den videregående uddannelse: Jamen sandheden er jo, at Danmark kun kan klare sig, hvis vi er stærke i forskning, er stærke i produktudvikling og er effektive. Det er noget, der skal fokuseres meget på, og vi er lidt nervøse for, at der er gået lidt for meget stilhed i det i regeringens forslag.

Så endelig børnene: Ja, ja, vi vil da gerne være med i et forlig om barselorlov, det vil vi da gerne, men hvad er det så for en barselorlov, man snakker om? Der er jo så mange bud, at det næsten ikke er til at finde ud af, hvem der mener hvad.

Der er i hvert fald to forudsætninger. Den ene er, at den bliver lavet så fleksibel, at børnefamilierne faktisk kan få fornøjelse af den, og den anden forudsætning er selvfølgelig, at den ikke må blive så fleksibel, at arbejdsmarkedet smider specielt kvinderne ud af det. Det er mellemstykket her.

Vi vil i begyndelsen af næste uge komme med vores udspil. Nu vil vi pænt gå over hos finans-

ministeren på mandag og lytte til, hvad det er, der foregår, og så vil vi tirsdag eller onsdag komme med vores konkrete udspil, men jeg kan da allerede nu løfte sløret og sige, at vores tanke er, at man laver en klippekortordning, f.eks. på 3 måneder ekstra, at man bevarer den nuværende barselorlov og børnepasningsorlov, men dertil lægger en tremåneders klippekortordning, forældre så kan tage, indtil børnene er 7 eller 9 år gamle, at man simpelt hen siger, at det er ikke rigtigt, at det er i løbet af de første 2 år, at det er i en forlængelse af den nuværende barselorlov, at familierne har brug for den fleksibilitet. Hvorfor i alverden skulle de ikke have brug for fleksibiliteten, f.eks. når børnene lige starter i skolen, eller hvis der dukker specielt sygdom op, eller familierne på anden måde får brug for at være sammen?

Det kunne jo også godt være, at man skulle bruge ordningen, og sådan skal den selvfølgelig skrues sammen, så man havde mulighed for at betale sig til nedsat tid i en periode, hvis man vælger det i stedet for en længere periode helt fri, sådan at familierne kan indrette sig efter det.

Sandheden er jo, at det er vrøvl og sludder, når man stiller sig op og påstår, at børnefamilier bare er børnefamilier. Børnefamilier er nøjagtig lige så forskellige som alle andre mennesker er det, og derfor kan man ikke bare tage en eller anden kasse og sige, at nu gør vi det her for alle, og så er det sådan. Der skal være en meget høj grad af fleksibilitet.

Det vil sige, man skal have krav på, at man kan få et sådant klippekort, men det er klart, at de egentlige spilleregler for, hvordan det så skal udmøntes, skal selvfølgelig laves i et samarbejde mellem arbejdsmarkedets parter.

Hvis det her skrues rigtigt sammen, er der to effekter af det: Den ene effekt er naturligvis, at børnefamilierne får det langt bedre, fordi de har mulighed for at planlægge og prioritere deres liv anderledes; end de kan i dag, og den anden er, at det jo også godt kunne være, at mennesker, der i dag undlader at få børn, fordi det ikke rigtig passer ind i deres liv, eller fordi det ene og det andet, måske får lyst til det, når de måske får muligheden for det, og jeg skal da ikke underkende, at Danmark kommer jo til at mangle danskere i fremtiden.

Altså hvis vi ikke får lidt gang i den, så hjælper det altså ikke noget, for vi kommer til at mangle danskere i løbet af en årrække, og derfor skal vi selvfølgelig erkende, at vi også skal have noget indvandring, men det må jo ikke være det